

De raket

Het is donker en ik lig samen met Noa in een stapel van haar heerlijke zachte kussens in de tuin. Er zijn geen wolken en we kunnen heel veel sterren zien. "Mooi hè, Stuiter" zegt ze. "Wist je dat er ook één ster is die je nu niet kan zien, maar als het licht is wel?". Ik kijk haar verbaasd aan. 'Maar sterren zie je toch alleen als het donker is?' vraag ik. Noa lacht. "Dat klopt, maar de zon is ook een ster. En die kun je overdag zien!". Wauw, dat wist ik niet. Ik kijk naar de sterrenhemel en zie mezelf als een astronaut tussen de sterren zweven. 'Zeg Noa?' vraag ik. "Kan ik ook naar de sterren reizen?" "Dat lukt je niet zomaar hoor Stuiter! Daar heb je dan een hele goede raket voor nodig." Zegt ze.

Hmm, er is natuurlijk maar één iemand die me daar mee kan helpen en dat is Stanley. De volgende ochtend ga ik snel naar zijn huis. "Hoi Stanley, wil je me helpen met het maken van een raket zodat ik tussen de sterren kan zweven?". Stanley lacht en zegt "Dat lukt ons niet zomaar hoor Stuiter, een raket is heel moeilijk te maken. Daar heb je heel veel mensen en heel veel tijd voor nodig." Stanley stelt voor dat we eerst verzinnen hoe een raket eruit moet zien en dat we dan een kleine raket maken als voorbeeld. Daar kan ik dan mee spelen tot ik groot genoeg ben dat ik een echte raket kan bouwen. We gaan aan de slag met een fles, aluminiumfolie, papier en andere knutselstukken en maken samen een prachtige zilveren raket. Er moeten natuurlijk ramen in zodat ik naar buiten kan kijken onderweg, we hebben een scherpe punt nodig zodat we heel snel kunnen gaan en een goede motor want anders komen we niet van de grond af. Als de raket klaar is, gaan we naar Noa om hem te laten zien. "Wauw!" zegt ze. 'Als jullie de echte raket gemaakt hebben, mag ik dan met jullie mee?' Stanley begint te blozen en durft niks meer te zeggen, dus snel zeg ik 'Ja, natuurlijk! Iedereen mag met ons mee!'

